

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.870 van 23 maart 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische, doch Tsjetjeense nationaliteit te zijn, op 23 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 november 2008 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker op diezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYASSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te Grozny op 4 januari 1976 en van Russische nationaliteit, doch Tsjetjeense origine te zijn.

Verzoeker verklaart op 20 augustus 2002 het Rijk te zijn binnengekomen en op dezelfde dag een asielaanvraag te hebben ingediend.

Op 20 augustus 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker dient een dringend beroep in tegen voormelde beslissing bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Door de Commissaris-generaal wordt op 8 januari 2003 beslist dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 23 maart 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 14 februari 2006 tekent verzoeker beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Op 14 februari 2006 verklaart de Vaste Beroepscommissie het beroep ontvankelijk, doch ongegrond.

Op 7 augustus 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 14 april 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 14 juli 2008 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 14 april 2008 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij arrest 14.050. Tegen deze beslissing heeft verzoeker een cassatieberoep ingediend, dat niet toelaatbaar wordt verklaard bij beschikking nr. 3.287 van 28 augustus 2008 van de Raad van State.

Op 8 september 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 27 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.
Dit is de bestreden beslissing die gemotiveerd wordt als volgt:

“(…) Overwegende dat betrokkene op 20.08.2002 een eerste asielaanvraag indiende maar de asielprocedure door het Commissariaat-Generaal voor de Vreemdelingen en de Staatlozen (CGVS) op 25.03.2004 niet erkend werd. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie op 14.02.2006 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat de betrokkene op 07.08.2006 een tweede asielaanvraag indiende en voor hem door het CGVS op 16.04.2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming werd genomen. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16.07.2008 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat de betrokkene op 08.09.2008 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene twee brieven van familieleden alsook documenten die hun identiteit staven voorlegt Overwegende dat dient opgemerkt te worden dat deze documenten een gesolliciteerd karakter vertonen en bovendien niet van die aard zijn dat ze het weinig geloofwaardig karakter van zijn vorige asielaanvragen teniet kunnen doen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen (…)”

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van beide partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de andere partij.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 71/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Tot slot voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker poneert dat de voormelde rechtsregels en rechtsbeginselen geschonden zijn daar de bestreden beslissing de asielaanvraag van verzoeker ongegrond verklaart en dit *“zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging”*, dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees van verzoeker en dat hij ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is, gelet op zijn eigen uitgebreide persoonlijke ervaring en op de hedendaagse situatie in zijn land. Ter staving van zijn vrees verwijst hij vervolgens naar documenten van mensenrechtenorganisaties en het UNHCR over de situatie in de Kaukasus. Voorts geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie. Hij verwijst eveneens naar een boek van D. VANHEULE en citeert hieruit in verband met de beoordeling van de gegrondheid van de vrees. Hij stelt dat er een *“objectief element van vrees”* is gelet op de *“actuele situatie”*. Daarna geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over de uitdrukkelijke motiveringsplicht en stelt dat de beslissing *“nergens afdoende motiveert waarom verzoekers argumenten en de actuele situatie in zijn land geen nieuwe omstandigheden uitmaken”* en dat de *“motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is”* en dat de *“bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd.”*

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 71/5 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat voornoemd wetsartikel niet bestaat en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd.

Waar verzoeker de schending van de rechten van verdediging aanvoert, stelt de Raad vast dat de behandeling van een derde asielaanvraag volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 1, A(2) van de Vluchtelingenconventie en de overige middelen die in samenhang hiermee worden opgeworpen, dient de Raad vast te stellen dat de schending van voormeld Verdrag van Genève, dat verzoeker stoffeert met uitgebreide nationale en internationale rapporten, in voorliggende betwisting niet ter zake doet, aangezien de bestreden beslissing de toepassing betreft van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, waarbij de toetsing van verzoekers asielaanvraag aan voormeld Verdrag niet aan bod komt. Tevens dient te worden opgemerkt dat artikel 1, A(2) van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde.

Wat de ingeroepen schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, hebben de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op

een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarenboven blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt is. In wezen voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst verzoeker erop dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het betrokken wetsartikel luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking

hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe gegevens” dient de gemachtigde van de minister de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht.

Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit de verklaringen bij de derde asielaanvraag van verzoeker blijkt dat hij stelde wat volgt:

“Ik heb twee documenten bij namelijk een kopie van de Belgische identiteitskaart van de achterneef van mijn vader, B.B. en een kopie van de witte kaart van mijn achterneef genaamd K.M.. Beiden schreven een brief omtrent mijn problemen. Ik heb geen nieuwe documenten van Tsjetsjenië bij vermits ik daar niet kan aangeraken.

Tijdens mijn tweede asielaanvraag legde ik een aantal nieuwe bewijzen voor. De conclusie luidde dat mijn verhaal niet geloofwaardig was en dat er niet kon uit opgemaakt worden dat ik persoonlijk gevaar liep bij terugkeer. Nochtans toonde ik documenten waarin zwart op wit stond dat mijn eigen familieleden (neven) vermoord werden (zowel in Tsjetsjenië als in Ingoesjetië) in de periode dat ik in België verbleef. Er werd me erop gewezen dat mijn eigennaam nergens vermeld werd in deze documenten. Indien mijn naam daarin stond, zou ik nu niet voor jullie zitten. Een nieuw feit is dat mijn achteroom B.B. een tweetal maanden geleden samen met zijn zoon I. terugkeerde naar Tsjetsjenië voor een familiebezoek. Zijn zoon was toen 23 jaar oud. Hij is in verdachte omstandigheden verdwenen in Tsjetsjenië. Na een tijdje werd zijn verminkte lichaam teruggevonden aan de rand van een rivier. De officiële versie van de Tsjetsjeense autoriteiten luidde dat hij verdrongen was. Hij had echter verschillende verwondingen en een schot in het hoofd. Dit bewijst nogmaals dat alle personen van de familie van K. gevaar lopen. Wat moet ik nog meer doen om te bewijzen dat ik ook persoonlijk gevaar loop? Zou ik terug moeten keren en de opdracht geven aan anderen om achteraf hier over mijn dood te berichten?

Bijna dagelijks worden familieleden van mij opgepakt of verdwijnen ze. Om die reden zijn er praktisch geen jongeren meer met dezelfde familienaam als mij die in Tsjetsjenië zijn gebleven.

Ik verbleef reeds zes jaar in België, alleen, wat niet gemakkelijk is. Ik ben de jongste thuis en tot aan mijn vertrek naar België, verbleef ik bij mijn ouders. Indien mijn leven geen gevaar zou lopen, zou ik heel graag teruggekeerd zijn naar mijn ouders, in plaats van zes jaar hier alleen te blijven. Wanneer ik mijn ouders bel, zeggen ze mij zelf ook dat ik in geen geval naar huis mag terugkeren. Hier bezit men enkel de officiële informatie over de situatie in Tsjetsjenië, namelijk dat de toestand daar momenteel genormaliseerd is. Ik heb niet de indruk dat de mensen die beslissen, gebruik maken van informatie uit verschillende bronnen. Elke medaille heeft ook een keerzijde. In zes jaar heb ik geen enkel probleem gehad in België en ik gedroeg me telkens voorbeeldig. Ik heb mijn best gedaan om de taal te leren, om een beroepsopleiding te volgen en ik begon zelfs te werken. Sinds vorig jaar leef ik opnieuw in onzekerheid. Men vraagt me bewijzen voor te leggen van het feit dat ik persoonlijk vervolgd word. Ik kan toch geen bewijzen bemachtigen waarin op papier staat dat ik de dood riskeer als ik terug zou gaan.

Op het CGVS tijdens mijn interview werd me bijvoorbeeld gevraagd of mijn broer had gevochten, waarop ik positief antwoordde. Toen de vraag voor de derde maal werd gesteld, zei ik dat ik het dat niet helemaal met zekerheid wist. Daaruit vloeit dan hun conclusie, dat mijn verhaal niet geloofwaardig overkomt. Ik was genoodzaakt om bovenstaande antwoorden te geven omdat ik tenslotte niet verantwoordelijk ben voor de activiteiten van mijn broer, waarmee ik trouwens niets te maken heb.”

Uit voormelde verklaring blijkt dat verzoeker zich beperkt heeft tot het neerleggen van een kopie van de identiteitsdocumenten van familieleden en een door hen opgestelde verklaring waaruit blijkt dat zijn leven in gevaar is. Dienaangaande motiveert de verwerende partij dat“(…)dient opgemerkt te worden dat deze documenten een gesolliciteerd karakter vertonen en bovendien niet van die aard zijn dat ze het weinig geloofwaardig karakter van zijn vorige asielaanvragen teniet kunnen doen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. (...)”.

Verzoeker argumenteert dat het gaat om “betrouwbare getuigenissen van landgenoten die op eer en waardigheid zijn relaas willen onderbouwen” en “ dat het geenszins om gesolliciteerde

verklaringen gaat, maar integendeel om getuigenissen die het relaas onderschrijven van legaal in ons land wonende mensen, zelf van een Belg.”

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Verzoeker betoogt weliswaar dat ten onrechte gesteld wordt dat de door hem aangebrachte inlichtingen niet afkomstig zijn van een objectieve bron, maar laat na zijn standpunt op enigerlei wijze te onderbouwen. Een eenvoudige ontkenning van het standpunt van de overheid kan niet leiden tot de vaststelling dat de beslissing van deze overheid onwettig of onredelijk is.

Niettegenstaande verzoeker in zijn betoog verschillende malen herhaalt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, blijft hij in gebreke aan te duiden met welke ‘nieuwe gegevens’ in het licht van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geen rekening zou zijn gehouden. Voor zover verzoeker verwijst naar zijn vrees voor vervolging, die blijkt uit zijn persoonlijke ervaring en uit de hedendaagse situatie in zijn land van herkomst als nieuwe omstandigheid, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont op welke wijze de situatie gewijzigd en aldus nieuw is ten opzichte van zijn eerste asielaanvraag en dat hij ook niet aantoont op welke wijze dit vermeende nieuw element een ernstige aanwijzing zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 in zijn hoofde.

Noch in zijn verzoekschrift noch in zijn repliekmemoirie toont verzoeker aan dat de gemachtigde van de minister bij de beoordeling van zijn derde asielaanvraag is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de derde asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen. Voor wat betreft verzoekers opmerking dat nergens afdoende gemotiveerd wordt waarom zijn argumenten en de actuele situatie geen nieuwe omstandigheden uitmaken, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker volledig in gebreke blijft uiteen te zetten welke aangebrachte argumenten en actuele situatie hij bedoelt. Verzoekers blote affirmaties dat zijn vrees wel degelijk gegrond is, dat hij recht heeft op subsidiaire bescherming alsook zijn opmerking over de actuele situatie in zijn land waarbij hij op algemene wijze verwijst naar “*recente mensenrechtenrapporten*” en zijn theoretische beschouwingen omtrent de geschonden bepalingen, kunnen de motivering van de bestreden beslissing niet doen wankelen en kunnen geen aanleiding geven tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat verzoekers zaak op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er in casu geen sprake kan zijn van een stereotiepe motivering. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing niet zorgvuldig

heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitevinding, zodat hij dienvolgens een schending van de door hem aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk maakt.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.